

Artiesten- en sportbela

In het wetsvoorstel voor de nieuwe Belastingregeling Nederland-Curaçao (BRNC) staat een aparte bepaling voor artiesten en sporters, conform artikel 17 van de Oeso (Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling) en VN Modelverdragen. Dick Molenaar - artiesten- en sportersadviseur - vindt dat vreemd omdat die belastingheffing per saldo niets oplevert. Hij bespreekt in deze bijdrage in het Antilliaans Dagblad hoe het anders zou kunnen.

DOOR DICK MOLENAAR

Met toerende artiesten liggen de belastingtarieven op de winst nog hoger.

Aparte belastingheffing voor internationale artiesten en sporters leidt vaak tot problemen en levert pe

Het is vreemd dat er artiesten- en sportbelasting in de nieuwe Belastingregeling Nederland-Curaçao (BRNC) is opgenomen omdat Nederland het zelf geschrapt heeft. Ook bij een belastingovereenkomst met België is toegezegd dit onderdeel weg te laten.

Er is veel belangstelling voor de prestaties van artiesten en sporters, het publiek wil graag zien wat zij doen. Ook bij belastingheffing krijgen zij bijzondere aandacht, want de meeste landen hebben bronheffingen op optredens in hun wetgeving, terwijl in hun belastingverdragen een afzonderlijke bepaling staat, gebaseerd op artikel 17 van de Oeso en VN Modelverdragen. Daartegenover moeten de woonlanden (land waar artiest of sporter woont) dan voorkoming van dubbele belasting verlenen, heel soms is dat nog de vrijstellingsmethode, maar in de meeste belastingverdragen staat de verrekeningsmethode, volgens de Oeso-norm. Dat leidt tot veel administratieve rompslomp. Het betekent wel voor artiesten en sporters die op Curaçao wonen, dat zij in eigen land niet of nauwelijks belasting betalen.

Bronheffingen van 15 procent (Canada, Frankrijk, Duitsland) tot 30 procent (Italië, Verenigde Staten) klinken echter weliswaar laag, maar de praktijk is helemaal niet gunstig, zo maak ik als belastingadviseur van internationale artiesten en sporters vaak mee. Dat komt omdat de kosten van

de optredens meestal niet aftrekbaar zijn in de landen van de optredens. Bij 50 procent kosten worden de effectieve belastingtarieven 30-60 procent van de winst van de optredens en dat is onredelijk hoog. En mijn ervaring met toerende artiesten en sporters is dat die kosten vaak zelfs nog hoger liggen. Het komt soms voor dat de buitenlandse belasting meer is dan de nettowinst van het optreden of de sportwedstrijd, waardoor er geld bij moet worden gelegd. Dat wordt by far niet gecompenseerd door de verrekening of vrijstelling in het woonland, want die gaat niet verder dan de nationale belasting.

Sowieso leidt de aparte internationale belastingheffing van artiesten en sporters tot hoge administratieve lasten, want er moet veel voor gedaan worden en eventueel adviseurs en accountants worden ingeschakeld in verschillende landen.

Waarom willen de Oeso (en VN) eigenlijk zo'n (slechte) belastingregeling voor artiesten en sporters? In 2014 heeft de Oeso hiervoor drie redenen gegeven:

1. Het woonland heeft problemen met het verkrijgen van de informatie uit het buitenland.
2. Sommige artiesten en sporters willen in landen met lage

of geen inkomstenbelasting gaan wonen.

3. Een bronheffing is eenvoudig toe te passen.

Maar deze redenen overtuigen niet, want:

- Ad 1: Op internet kan heel goed gevonden worden waar artiesten en sporters optreden en de betalingen gaan alleen nog maar per bank. Ook zijn er veel mogelijkheden om informatie tussen landen uit te wisselen.

- Ad 2: Met lage-belastinglanden bestaan geen belastingverdragen, dus daartegen helpt een artikel 17 niet.

- Ad 3: Een bronheffing is niet eenvoudig, maar kan juist tot veel problemen leiden, zoals hiervoor is laten zien.

Om de belastingopbrengst kan artikel 17 niet gaan, want in verschillende landen is gebleken dat de bronbelasting van buitenlandse artiesten en sporters maar weinig voorstelt, vergeleken met de staatsbegroting. Daarnaast zorgt de verrekening (of vrijstelling) voor inwoners met buitenlandse gages ervoor dat er per saldo helemaal niets aan belastingopbrengst overblijft voor een land.

Kortom, de aparte belastingheffing van internationale artiesten en sporters leidt vaak tot problemen en levert per saldo niets op.

Belasting levert niets op

per saldo niets op.

FOTO'S ARCHIEF

Het huidige fiscaal verdragsbeleid van Curaçao met betrekking tot sporters (en artiesten) kiest ervoor om de bestaande praktijk van artikel 17 te volgen, zoals aanbevolen door de Oeso en de VN. Op de foto het Legends voetbaltoernooi met bekende buitenlandse voetballers.

Vreemd dat er juist wel zo'n bepaling in de nieuwe Belastingregeling Nederland-Curaçao (BRNC) is opgenomen, in dit geval artikel 16. Nederland heeft bijvoorbeeld helemaal geen bronheffing, want dat heeft vanwege de voornoemde obstakels in 2007 besloten om buitenlandse artiesten en sporters vrijstelling te geven van de 20 procent Nederlandse loonbelasting. Waarom dan toch zo'n aparte bepaling in artikel 16 BRNC? Het zou beter zijn om de gewone regels van 'winst' en 'niet-zelfstandige arbeid' te volgen, want dat zou eenvoudiger zijn.

In juni jongstleden heeft Nederland wel met buurland België een nieuw belastingverdrag zonder 'artikel 17' voor artiesten en sporters gesloten. En begin 2021 heeft de Nederlandse staatssecretaris van Financiën in de Tweede Kamer toegezegd 'artikel 17' te willen weglaten in een belastingverdrag als het andere land geen bronheffing toepast.

Groot voordeel van het weglaten van 'artikel 17' in belastingverdragen is dat het woonland de volledige belastingopbrengst van zijn eigen artiesten en sporters krijgt en dat er niets in het buitenland aan de strijdstok blijft hangen. Voor Curaçao zou dat financi-

eel gunstig zijn, want er hoeft geen vrijstelling of verrekening van buitenlandse belasting meer te worden verleend. Ook de artiesten en sporters van Curaçao kunnen profiteren, omdat Curaçao gematigde belastingtarieven kent. Een mooie incentive om op Curaçao te komen wonen of daar juist te blijven.

Het huidige, gepubliceerde fiscaal verdragsbeleid van Curaçao inzake artiesten en sporters kiest ervoor om de bestaande praktijk van artikel 17 te volgen, zoals aanbevolen door de Oeso en de VN. Gelukkig doet Curaçao dat wel met de aanpassingen dat kostenaftrek in de landen van de optredens moet worden toegestaan en dat er een minimumdrempel van 20.000 dollar per persoon per jaar moet komen om de kleine (en middelgrote) artiesten en sporters uit de problemen te houden. Om dat voor elkaar te krijgen zal Curaçao ook wel de berekeningsmethode ter voorkoming van dubbele belasting in verdragen moeten toestaan, want met de vrijstellingsmethode zijn mogelijke verdragspartners minder bereid om uitzonderingen toe te staan.

Echt vooruitstrevend zou het zijn als Curaçao zou willen afzien van een artikel 17 voor

artiesten en sporters in nieuwe belastingverdragen. Weliswaar afwijkend van de Oeso (en VN), maar de redenen uit 2014 van de Oeso voor artikel 17 kloppen niet. Zonder artikel 17 krijgt Curaçao zelf de belastingopbrengst van deze inwoners en dat is interna-

tionaal eerlijker dan dat de grote landen van de optredens er nog een klein beetje belasting bij krijgen. En daarmee kunnen die grote landen ook concreet uitvoering geven aan hun voornemen om kleine en ontwikkelingslanden te helpen om met meer hef-

fingsrechten hun belastingopbrengst te vergroten.

De auteur van deze bijdrage, dr. Dick Molenaar, werkt bij All Arts Belastingadviseurs en is onderzoeker aan de Erasmus School of Law in Rotterdam, Nederland.

Ook de artiesten en sporters van Curaçao kunnen profiteren van het schrappen van artikel 17, omdat Curaçao gematigde belastingtarieven kent. Een mooie incentive om op Curaçao te komen wonen of daar juist te blijven. Op de foto de bekende Curaçaose honkballer Andruw Jones, die in de Verenigde Staten woont.